

Dáma v černém

Babí léto je minulostí, před námi je doba podzimní. Stejně jako umí být krásná a hrát všemi barvami, stejně umí být se zataženou oblohou, z níž se snáší neustávající mrholení, nepříjemná a depresivní. Vnější nevlídno působí na duši člověka a prověřuje kvalitu vnitřního prožívání a vnitřních zdrojů stability duše. Chybí-li duši zdroje, začne sténat a volat po pomoci. Člověk často hledá způsob, jak zahnat chmury, jak uspokojit svou duši. C. C. Jung se domníval, že když máme depresivní náladu, máme si ji představit jako dámu v černém. Místo, abychom ji poslali pryč, doporučil pozvat ji ke stolu a pobavit se s ní, abychom od ní zjistili, co nám chce sdělit. V depresi se totiž hlásí naše duše a uděláme dobře, když ji pustíme ke slovu. A tak se před námi může otevřít prostor, v němž vidíme, co s námi hnulo, po čem toužíme, a co potřebuje v našem životě proměnu. Naše duše nás upozorňuje, když nám chybí cosi zásadního. Přeji Vám podnětné rozhovory s Vaší duší.

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme! Žalm 33,20-22

Jan Asszonyi, kazatel
(podle „Co je duše“, Anselm Grün a Wunibald Miller)